



FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRP/959/2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

80/2013. (III. 13.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2012. december 7-én előterjesztett **panaszát** a 2013. március 13-án – Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

e l u t a s í t j a .

A Testület felhívása ellenére a panaszos a beadványát aláírásával nem erősítette meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos a Testület elektronikus panaszbejelentő formanyomtatványán terjesztette elő panaszát, amelyben az alábbiakat adta elő.

2012. december 1-jén a panaszos este 22 óra 30 perckor érkezett haza a munkahelyéről. 14 éves, mozgássérült fia ekkor még nem volt otthon, és mivel a fiúnak nincs mobiltelefonja, a panaszos nem is tudta, merre keresse. Először azt gondolta, hogy egy barátjánál van, de éjjel 1-kor már hívta a mentőket, majd a rendőrség központi ügyeletét, hogy segítséget kérjen. A rendőrség központi ügyeletéről azonban nem kapcsoltak át B.városban, ahová közvetlenül nem tudott telefonálni, mert nem volt pénz a kártyáján. Éppen a központi ügyelettel beszélt, amikor a fia végül, 1 óra 35 perckor hazaérkezett. A gyerek sírt, össze volt fagyva, a ruhájából pedig folyt a hígító.

Kiderült, hogy aznap este 9 óra körül, amikor barátjával a buszt várták, összefirkáltak egy villanyoszlopon lévő dobozt. Ezt észlelte egy arra járó rendőr, aki „megfenyegette” őket, hogy ha nem mossák le a festéket, az 500 000 forintjukba fog kerülni. A panaszos fia barátjának az

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

édesanyja ezért elment hígítót venni, és megpróbálták letakarítani a festést a dobozról, miközben a rendőrök időnként elmentek a közelben, és ellenőrizték őket. A panaszos előadja, hogy amikor a fia hazaért, azt látta, hogy mindkét karját szétmarta a hígító. Az ebből eredő sérüléseket azóta is kezelik.

A panaszos az eseményeket követően, hajnali 2 órakor bement a rendőrségre, ahol azt közölték vele: örüljön neki, hogy ennyivel megúszták, és nem kell kifizetniük 500 000 forintot. Azon kérdésére pedig, hogy őt miért nem értesítették a történetekről, és miért szabtak ki önkényesen büntetést a fiára, azzal reagáltak, hogy miért nem ment be korábban a rendőrségre, illetve, hogy jobban örült volna-e, ha a fiukat viszik be. A panaszos válaszul közölte, hogy akkor legalább tudta volna, hol van a gyereke.

A panaszos úgy véli, a rendőröknek nem állt jogukban korlátozni a fia személyi szabadságát arra alapot adó „ítélet” nélkül, és nem szabhattak volna ki rá önkényesen büntetést. Azt elismeri, hogy a fia és a barátja rossz dolgot követett el, de nem gondolja, hogy az adott helyzetben ez volt a legjobb megoldás. Hozzáteszi, hogy tudomása szerint – mivel a fia még csak 14 éves – a rendőrök kötelesek lettek volna a történetekről értesíteni őt mint szülőt.

A panaszos utal rá, hogy a rendőrségen nem megfelelő hangnemben beszéltek vele, de úgy érzi, ez a sérelem elhanyagolható ahhoz képest, amin a fia esett át. Ezt az is igazolja, hogy a gyerek a sérelmezett események óta éjszaka sírva ébred, „teljesen tönkretették fizikailag és pszichikailag” is. A rendőrségen a panaszos kérése ellenére nem vettek fel jegyzőkönyvet az előadásáról, pedig magával vitte a gyereke ruháját is, „amiből még akkor is folyt a hígító”. A rendőrök azt tanácsolták neki, hogy ha nem ért egyet az intézkedéssel, írjon a parancsnoknak. Ezt a panaszos nem tette meg, mert úgy véli, a rendőrök és az ügyeletes tiszt egy figyelmeztetéssel úgyis megúsznák.

A panaszos megjegyzi, hogy a fiáról fényképeket készített, amikor hazaért, és később is, mivel a karjai utóbb úgy néztek ki, mintha összeégtek volna, és a fiúnak nagy fájdalmai is voltak.

A panaszos a fentiek alapján kéri a Testület vizsgálatát.

II.

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. §-ának (1) bekezdése szerint: akinek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

Az idézett rendelkezés szerint a Testület eljárását – akár személyesen, akár képviselő útján – csak az kezdeményezheti, akit a rendőri intézkedés érintett, ezért a Testületnek vizsgálnia kell, hogy a panasz az arra jogosulttól származik-e. Ennek érdekében – Ügyrendjének 7. § (2) bekezdés b) pontja alapján – az elektronikus úton benyújtott panaszok esetén a Testület felhívhatja a panaszost, hogy a panaszát postai úton, aláírásával erősítse meg.

Jelen ügyben az előadó testületi tag 2013. január 30-án levélben fordult a panaszoshoz, amelyben határidő tűzésével többek között felhívta a figyelmét arra, hogy a Testület a

vizsgálatot csak abban az esetben kezdi meg, ha a panaszos az aláírásával ellátott beadványban is kéri ügyének elbírálását. A Testülethez visszaérkezett tértivevény tanúsága szerint a panaszos hozzátartozója 2013. február 1-jén átvette a levelet, az azóta eltelt időszakban azonban arra nem érkezett válasz.

A Testület a fentiekre figyelemmel, Ügyrendjének 7. § (2) bekezdés b) pontja és az Rtv. idézett szakasza alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt elutasította.

Budapest, 2013. március 13.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET